

У сон кріпкий запали ми,
В сон довгий, без пробуди,
І сонно йшли сновидами
Під батогом огуди.

І сонно йшли сновидами,
На сміх і на наруги,
Поміж людьми свобідними —
Мов наймити, мов слуги.

Лиш дехто збудиться часом,
Вп'ялить свій зір в темряву
І шепотом пічне крізь сон
Казати щось про славу.

Про тую славу, що огнем
Півсвіту запалила,
Про волю, ковану мечем,
Про ясні срібні крила.

Зірветься з барлога, біжить,
Вимахує руками...
Він світ здобуде... І в ту ж мить
Паде назад без тями.

Краків, 1902

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «На маргінесах»](#);

